

Richter Ehud

Wij gaan samen een interessante en door de Geest van God geïnspireerde boodschap lezen over een nogal onbekende Richter.

Paulus noemt in de Romeinen brief¹ dat alles, wat eertijds geschreven is, tot ons onderwijs, tot ons onderricht geschreven is.

We gaan straks lezen in Richteren 3 over Richter Ehud.

Na de dood van Jozua bleef Israël nog lange tijd trouw aan God. Daarna echter groeide een geslacht op dat de verlossing uit Egypte en de verovering van Kanaän niet had meegemaakt.

En dat geslacht ging de afgoden van de Kanaänieten dienen.

Toen kwam God met Zijn straf en zond vijanden om het volk te verdrukken.

Wanneer dan het volk in zijn nood zich weer tot de Heere be-

keerde en Hem om uitredding smeekte, deed God een richter opstaan, die het volk verlossing bracht.

Ook voor ons in het nieuwe verbond gelden de woorden uit Jacobus 1:27 dat de zuivere en onbevleete godsdienst voor God en de Vader is, dat wij onszelf onbesmet bewaren van de wereld.

Toen de Israëlieten zich gingen vermengen met de heidense volkeren, liet God een heidense koning genaamd Eglon² toe, om hen 18 jaar lang te onderdrukken.

We lezen daarover in Richteren 3:12 en verder:

3:12 Maar de Israëlieten deden opnieuw wat slecht was in de ogen van de Heere. Toen maakte de Heere Eglon, de koning van Moab, sterk tegen Israël, omdat zij deden wat slecht was in de ogen van de Heere.

¹ Rom. 15:4

² Zijn naam betekent: Stierkalf

13 En hij (Eglon) verzamelde de Ammonieten en de Amalekieten bij zich en ging op weg. Hij versloeg Israël en zij namen de Palmstad in bezit.

Dus God maakte die heidense koning Eglon sterk en hij versloeg Israël en de Palmstad, Jericho, namen zij in bezit. Die stad was een toegangspoort tot de rest van het land

14 En de Israëlieten dienden Eglon, de koning van Moab, achttien jaar.

De Israëlieten moesten namelijk aan hem jaarlijks een soort opgelegde belasting betalen in de vorm van de opbrengst van hun akkers.

15a Toen riepen de Israëlieten tot de Heere, en de Heere deed voor hen een verlosser opstaan: Ehud³, de zoon van Gera, een Benjaminit, een man die linkshandig was.

In hun nood en onderdrukking riepen de Israëlieten tot de Hee-

re en dat wekte Gods erbarming op. Hij wilde zo graag dat Zijn volk Hem weer ging dienen met hun hele hart.

En Hij, de Heere God, deed voor hen een verlosser opstaan: Ehud. Die man was linkshandig, zo staat er in de Bijbel.

Het schijnt dat linksheid onder de Benjaminieten meer voor kwam.

In Richteren 20:15 wordt gesproken over Benjaminieten, 700 man, die linkshandig waren, maar dat ieder van hen haarfijn met een steen kon slingeren zonder het doel te missen.

15b De Israëlieten stuurden door zijn dienst (door de dienst van Ehud dus) schatting aan Eglon, de koning van Moab.

Daaruit blijkt dat Ehud een belangrijke positie onder de Benjaminieten innam.

16 Ehud maakte voor zichzelf een zwaard dat twee scherpe kanten had, met de lengte van

³ Zijn naam betekent: Eendracht

een el, en hij gordde het aan onder zijn kleren, aan zijn rechterheup.

Een zwaard met twee scherpe kanten: een tweesnijdend zwaard.

In Hebr. 4:12 wordt gesproken over het woord van God, dat levend en krachtig is en scherper dan enig tweesnijdend zwaard en dat geestelijke zwaard dringt diep door in de mens.

Ehud ging op weg naar koning Eglon met dat tweesnijdende zwaard, verborgen op zijn rechterheup.

17 Hij bood Eglon, de koning van Moab, de schatting aan. Nu was Eglon een zeer zwaarlijvig man.

Deze koning Eglon was niet alleen zwaarlijvig, maar zo staat hier: zeer zwaarlijvig. Hij was een dikke, vette, zeer zwaarlijvige man.

Deze koning is ook een beeld van ons vlees, waar geen goed in

woont. U kent immers de uitspraak van de apostel Paulus in Romeinen 7: 18 waar hij zegt:

Want ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, niets goeds woont.

In zijn hart woonde Christus, maar zegt hij, in mijn vlees woont niets goeds. En koning Eglon, die zeer zwaarlijvige man, is een beeld van het vlees.

18 En het gebeurde, toen hij gereed was met het aanbieden van de schatting, dat hij de mensen die de schatting gedragen hadden, wegstuurde.

Om de schatting naar de koning te brengen - meest goederen in natura - waren veel mensen nodig. Toen de schatting was afgedragen, zond Ehud die mensen vast naar huis.

19 Zelf keerde hij echter vanaf de afgodsbeelden die in Gilgal waren terug en zei: Ik heb een geheime zaak voor u, koning.

Toen Ehud dat zei, werd koning Eglon tot nieuwsgierigheid geprikkeld wat deze geheime zaak dan wel mocht zijn.

Deze zei: Stilte! En allen die om hem heen stonden, gingen bij hem weg.

Koning Eglon riep: Stilte. Het Hebreeuwse woord dat hier gebruikt wordt voor "stilte" wijst op een eerbiedig soort stilte.

Al de dienaren van de koning, die bij hem stonden, gingen naar buiten en dat was nou net precies wat Ehud wilde en wat ook God zo beschikte.

20 En Ehud kwam naar hem toe, terwijl hij in het koele bovenvertrek zat, dat hij voor zich alleen had. Toen zei Ehud: Ik heb een woord van God voor u. En hij stond op van de troon.

Hoewel deze koning Eglon zeer zwaarlijvig was, stond hij toch uit respect voor de boodschap van Ehud op uit zijn zetel.

21 Toen strekte Ehud zijn linkerhand uit, nam het zwaard van zijn rechterheup en stak het in zijn buik.

Wat was dan dat woord van God, wat Ehud voor koning Eglon, de onderdrukker van Israël had? Dat woord van God was het tweesnijdend scherpe zwaard.

Hij was een onderdrukker van Israël en een afgoden dienaar en toen de Israëlieten tot de Heere riepen om verlossing van deze onderdrukking, toen greep God in door middel van deze richter Ehud.

Ehud was links, greep naar zijn rechterheup waarop hij dat tweesnijdende zwaard had vastzitten en stak dat zwaard in de buik van deze zwaarlijvige koning.

22 Zodat zelfs het hecht achter het lemmet erin ging. Het vet sloot zich om het lemmet (hij trok het zwaard namelijk niet uit zijn buik) en de darminhoud kwam eruit..

Het hele zwaard met handvat en al glibberde de vette buik van koning Eglon in en het vet – zo staat er geschreven – sloot zich om het lemmet.

23 Toen ging Ehud naar buiten de galerij op. De deuren van het bovenvertrek sloot hij achter zich en deed ze op slot.

Ehud schoof de grendel op de deuren aan de binnenkant dicht en kon via de galerij ontsnappen.

Nauwelijks was Ehud buiten of de lakeien van de koning wilden weer naar binnen maar dat lukte dus niet.

24 Toen hij naar buiten gegaan was, kwamen zijn dienaren kijken, maar zie, de deuren van het bovenvertrek zaten op slot. Toen zeiden zij: Hij doet zeker zijn behoefte in het koele vertrek.

Het kan wel eens voorkomen dat iemand er lang over doet om zijn behoefte te doen maar ook

na lang wachten antwoordde deze koning Eglon zijn dienaren met geen woord.

25 En zij bleven tot schamens toe wachten, maar zie, hij opende de deuren van het bovenvertrek niet. Toen nam zij de sleutel en deden open. En zie, hun heer lag dood op de grond. dood.

26 Maar Ehud ontkwam, terwijl zij wachtten. Hij kwam langs de afgodsbeelden en ontkwam naar Sehira.

Die gebeeldhouwde afgodsbeelden waren waarschijnlijk door koning Eglon opgericht als teken van zijn macht.

Ehud ontkwam met Gods hulp en leiding.

Hij blies op de hoorn en de Israëlieten sloten zich bij hem aan als een legermacht en hij ging zelf voorop. Hij was vervuld van de Geest des geloofs.

27 En het gebeurde, toen hij daar aankwam, dat hij op de ba-

zuin blies in het bergland van Efraïm. En de Israëlieten daalden met hem af uit het bergland, en hijzelf ging vóór hen uit.

28 En hij zei tegen hen: Volg mij, want de Heere heeft uw vijanden, de Moabieten, in uw hand gegeven.

En zij daalden af, achter hem aan, namen de doorwaadbare plaatsen van de Jordaan naar Moab in en lieten niemand oversteken.

Zij bezetten de overgangen bij de Jordaan en alle Moabieten die nog in Israël als onderdrukkers werkzaam waren, werden verslagen.

29 En in die tijd versloegen zij de Moabieten, ongeveer tienduizend man, allemaal welgedane en strijdbare mannen, zodat niet één man ontkwam.

God gaf Ehud en de zijnen de overwinning. Het land kreeg weer rust en wel tachtig jaar lang. Zij kregen rust omdat ze

de Heere weer gingen dienen met heel hun hart.

30 Zo werd Moab op die dag onder de hand van Israël verneerd. En het land had tachtig jaar rust.

En voor ons de les:

Dien de Heere met je hele hart. Doe je dat niet, dan geef je de vijand, de boze, voet en kun je geen standhouden.

En ook deze les kunnen wij uit deze waar gebeurde geschiedenis trekken:

Steek het tweesnijdende zwaard van de Geest in je vette, dikke IK. Gun hem het leven niet maar laat het zwaard er helemaal in verdwijnen, zodat hij machteloos ter aarde zakt.

Nu gaan we naar de brief van Paulus aan de Kolossenzen hoofdstuk 3.

In de verzen 1 t/m 4 geeft Paulus onderwijs, dat wij (wat on-

ze oude mens betreft) gestorven zijn met Christus en dat Christus nu ons leven is geworden.

Wij zijn een nieuwe schepping. Uit God geboren met het leven van Christus in ons hart.

Maar wat niet wedergeboren is, is ons lichaam der zonde.

En daarom noemt Paulus in vers 5 dat wij met het tweesnijdende zwaard des Geestes eerst de grove dingen zullen doden maar dan ook: toorn, heftigheid, kwaadheid, laster en leugen.

En het hoopvolle van zijn boodschap is, dat wij anderszijds als uitverkoren heiligen en geliefden van God onze geest mogen bekleden met de deugden van Christus, de vruchten van de Geest.

12 Bekleed u dan, als uitverkorenen van God, heiligen en geliefden, met innige gevoelens van ontferming, vriende-

lijkheid, nederigheid, zachtmoedigheid, en geduld.

Zoals het volk Israël na de verlossing door Ehud tachtig jaar rust kreeg, zo krijgen wij meer en meer rust in ons innerlijk door het aandoen van deze kostbare vruchten van de Geest.

En wij blazen als Ehud op de hoorn dat God ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus, zoals 1 Cor. 15:57 het noemt:

Maar God zij dank, Die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus.

